

ANMELDELSER

Med naturen som boltreplass

«Greenhouse» av Signe Solberg FOTO: BOMULDSFABRIKEN ARENDAL

«Greenhouse» på Bomuldsfabriken Kunsthall er skulptøren Signe Solbergs første store separatutstilling og er en bokstavelig talt solid debut.

«Greenhouse» gir assosiasjoner til drivhusets varme, fuktige klima der planter trives i tette, trygge, frodige omgivelser. Men hva skjer når drivhusets glassvegger ikke lenger beskytter og naturens destruktive krefter trer inn med full kraft?

Solbergs drivhus «Spring ahead or fall behind» har verken glassvegger eller tak, og den spinkle skjelettkonstruksjonen kaster sårbare skygger på galleriveggene.

NATURENS PATINA

I huset brer en rusten, abstrakt, sveiset skulptur seg ut gjennom vegger og tak. Skulpturen har stått ute i naturen i seks år, gjennom alle årstider, og blir en sterk påminnelse om hvor sårbare vi er uten husets tak og vegger. De analoge fotografiene «Greenhouse» og «Poolside» er øyeblikksbilder fra skulpturenes liv utendørs og viser rimfrosen, de døde bladene, stålet som sakte rustet.

Fotografiene er fanget med Solbergs analoge Minolta kamera, noe som understreker den langsomme tiden i disse skulpturenes liv. «Spring ahead or fall behind» er uhyre virkningsfull og minner meg om den fransk-amerikanske skulptøren Louise Bourgeois' klaustrofobiske, uttrykksfulle romkonstruksjoner.

EN KNYTTNEVE I ROMMET

Naturen, naturens kraft og objektenes sårbarhet er temaer som går igjen i Solbergs verk. I «Lost beats» bukter en ensom plante grenene sine håpefullt rundt den rustne stålkonstruksjonen og liksom klamrer seg fast i tilværelsen.

«Poolside» i rustfritt stål har ironisk nok rustflekker og rustne skruer som forteller om levd liv, og «When conscious collide I» er laget på en finérplate som forteller en hel historie i seg selv. Sterk er også «The Dirty White» som står som en knyttneve i rommet, taggete og skjærende over et teppe av havsalt som glimrer skitnehvitt som lodden chenille på gulvet. «Villains» glimrer sort og smektende, og «Runner» som titter truende med stålvisir ned fra taket må rett og slett bare oppleves!

NATUREN SOM BOLTREPLASS

Skulpturene og tegningene bærer preg av at naturen er Solbergs boltreplass. Hun lager avriss på enorme papirflak med tunge granstokker fra skogen der hun bor, og de grovt sammensveidede skulpturene bæres ut for å leve i friluft, alene.

Jeg synes hun er utrolig vital i måten hun først formgir og så lar naturen omforme materiale-

Signe Solberg i aksjon. FOTO: BOMULDSFABRIKEN ARENDAL

ne. Videoarbeidet «Traveller» uttrykker kunstnerens grenseløse frihet slående: her blaftrer florlett stoff i lav sommersonn foran en vid åker, poetisk og drømmende.

De analoge stillbildene viser stoffets liv om kvelden og om dagen og understreker det sykliske i disse verkenes tilblivelse. I «Roads to reason» er bevegelsene i stoffet oversatt til geometriske pennestrekker. Solberg rommer

alt fra det skjøre og poetiske, til det metalliske, rustikke og geometrisk kalkulerte. Hun er som en naturens powerkvinne som stiller seg inn på alle inntrykk og uttrykk. «Greenhouse» sier noe viktig om hvor skjøre balansegangene er i naturen, og Solbergs skulpturer står som et symbol på livet på jorda, både med og uten beskyttende vegger.

FRIDA FORSGREN

I science fiction-filmen «Blade Runner 2049» er K (Ryan Gosling) en replikant hvis oppgave det er å likvidere andre kunstig skapte mennesker. FOTO: UNITED INTERNATIONAL

Fremtiden
35 år
senereSCIENCE FICTION
«Blade Runner 2049»

USA 2017

Regi: Denis Villeneuve

Manus: Hampton Fancher, Michael Green

Skuespillere: Harrison Ford, Ryan Gosling, Ana de Armas, Jared Leto, Robin Wright

Aldersgrense: 15 år

«Blade Runner 2049» er ikke noe så simpelt som en «oppfølger». Den er noe nær en perfekt videreføring av en klassisk film. «Blade Runner» ble ikke en umiddelbar klassiker da den kom i 1982. Antakelig forventet publikum noe fartsfylt av en science fiction-film – dette var jo like etter at «Star Wars» hadde satt standarden for den slags – og ikke noe så melankolsk som Ridley Scotts fremtids-noir viste seg å være. Med tiden har «Blade Runner» likevel fått statusen den fortjener.

Når den uunngåelige oppfølgeren nå omsider er her, er det en lettelse å kunne konstatere følgende: «Blade Runner 2049» gjør ikke skam på originalen. Tvert i mot viderefører regissør Denis Villeneuve («Arrival») både historien, tematikken og estetikken på forbillig vis.

Igjen er vi i et nedkjørt, hyperfuturistisk Los Angeles. Igjen møter vi en replikant – K (Ryan Gosling) denne gangen, men Deckard (Harrison Ford) skal dukke opp, han også – hvis oppgave det er å likvidere andre kunstig skapte mennesker. Igjen handler det om å søke noe ekte i en gjennomteknologisert verden.

Og igjen har vi å gjøre med en film som er så innholdsrik og kompleks at den nesten krever å bli sett flere ganger. Jeg gleder meg allerede. **ROY SØBSTAD**